

νά τὸ φορέσει στὸ ζωντανεμένο ὁμορφὸ τῆς Φεγγαρί-
σιο Ἰπλότη. Κι' ἄς τὸ ἐπιθυμοῦσε μ' ἓναν Πόθο ποῦ
τὴ σπάραζε τώρα ὡς τὸ πῶ ἐσώφυγο εἶναι τῆς, κα-
θὼς δυνάμωνε λιγότερο ἀόριστη ἢ ἀγωνία, καθὼς
γινότανε ἢ ἡδονικὴ εὐχαρίστηση βύρος, ἀσήκωτο,
ἀποστροφή. Προσπάθησε νὰ τεντώσει τὰ χέρια ἐλευ-
τερη γιὰ ν' ἀναπνεύσει, μὰ χτύπησε μᾶτια ποῦ ξέφυ-
γαν κοῦρα, γλυστερὰ σὰ φίδια μιὰ πυκνὴ νύχτα. Ἄη
διὰ πικρὰ τῆς ἐσφίξε τὸ λαιμό. Μὲ λυγμούς λύγισε,
ἔπεσε χάμω οἶκτο ἱκετεύοντας, μοναξιά. Μόνη νὰ μέ-
νει μὲ δυὸ μᾶτια. Ἰπὸς δυὸ μᾶτια ποῦ δὲ θὰ εἶχε
ἀκόμα ἀπαντήσει, ἀγνωστὰ μᾶτια τοῦ Αὐριο ... Μόνη
μὲ δυὸ μᾶτια.

Ἐνα γέλιο στὸ πλάϊ τῆς βουβὰ σφύριζε εἰρωνικὰ
τραγικώτερο γιὰτὶ δὲν ἀντήχησε. Μέσα στὰ δικά τῆς
μᾶτια χωρὶς νὰ τῆς εἶναι πιά δυνατὴ οποιαδήποτε ἀν-
τίσταση καρφώθηκαν τὰ καστανά, γλαρὰ καὶ σύχρονα
γεμάτα θέληση μᾶτια, θριαμβευτικά. Τὰ μόνα ἰσχυρὰ.
Ἐκεῖνα ποῦ ἄφταστα εἶχαν περάσει κάποτε τόσο πολὺ
κοντὰ τῆς, ἐκεῖνα ποῦ εἶχε λατρέψει καὶ ὕστερα ὕταν
τὸ ἀνοφέλετο τῆς λατρείας τῆς εἶχε καταλάβει, τὸ
μεγάλονό τῆς, πιστέψει πὼς θὰ μπορούσε νὰ σκο-
τώσει. . . Καὶ εἶχαν βασιλέψει μὰ χωρὶς νὰ κλεισθοῦν
τὰ βλέφαρα στὸ ἀντιφέγγισμα τῆς λάμψης τους καὶ
τώρα νικοῦσαν. Ἀσυγκίνητα πάντα, ἀνίσκιωτα, κοῦρα,
σκέλετα τους τῆ σέρνανε. Συντριμμένη τῆς ξέφυγε
ἀπέραντη μιὰ κραυγὴ, ἀφωνή ἔμεινε. Κι' ἀναγκα-
σμένη τελειωτικὰ τὰ καστανά μᾶτια στὸ φεγγαρίσιο
Ἰπλότη νὰ χαρίσει ἔκλαψε τὸ σκοτωμὸ του, ὅλης
του τῆς καλωσύνης μαζί μὲ τὴν ἀπελπισία τῆς
δίχως γιαιτρεμὸ καὶ τῆ φρίκη τοῦ ἐφιάλτη τῶν μα-
τιῶν ποῦ μόνο ἢ χαρὰ θὰ ἔδιωχνε.

Ἰσως τὰ ἴδια μᾶτια νὰ φέγγουνε σὲ πολλὰ κάστρα.
Ἐχει κάθε ἄνθρωπος τὸ δικό του τὸ κάστρο μὲ τὰ δι-
κά του τὰ μᾶτια. Τὸ μυστικὸ τοῦ κάστρου ὅπου ἄσβυ-
στα λάμπουν τὰ μᾶτια. Μόνον μᾶτια.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΣΚΕΡΤΣΟ

Μιὰ ὥραία ἡμέρα τοῦ Μαχιοῦ, γεμάτη ἥλιο, μπή-
κα στὸ τράμ τοῦ Παγκρατιοῦ ποῦ πηγαίνει: στὸ Σύν-
ταγμα.

Δί-λα μου κάθησε μιὰ γυναίκα τοῦ λαοῦ μὲ κα-
πέλλινο, ἑμπρέλλα χρωματιστὴ, γάντια καὶ βεντάλ-
λια. Εἶχε βάλει: καὶ τὴν μπουντρίτσα τῆς. Καθόταν
ἀκίνητη.

Στὴν τρίτη στάση τὸ τράμ σταμάτησε καὶ πήρε
μιὰ ἄλλη γυναίκα μὲ σχεδὸν τὰ ἴδια ντυσίματα.
Ἦρθε καὶ κάθησε ἀπέναντί μας. Οἱ δυὸ γυναικὲς κοι-
τάχτηκαν κρυφά, καὶ ἀμέσως ἔρριξαν τὴ ματιά τους
χάμω. Ὅταν τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν πάλι,
κοκκίνισαν κοιτάζοντας ἄθθεν ἀδιάφορες ἀλλοῦ. Τὴν
τρίτη φορὰ ξερόδηξαν καὶ χαιρετιστήκαν ἐλαφρὰ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε τότε ἢ μιὰ στὴν ἄλλη,
ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα στενοχώριας, δὲ σὰς καλο-
γνώρισα. Εἶπα μέσα μου: τάχα νάναί ἢ κυρία Κατίνα;
τάχα νὰ κάνω λάθος; Τόσος κίρκος ἐπέρασε χωρὶς νὰ
ἰδωθοῦμε. . . ἄς εἶναι ὀγεία... Ἰποφέρω κι' ἀπὸ τὰ μά-
τια μου κ' ἔχει ἀδυνατίσει τὸ φῶς μου... Τί κάνει ἢ
μητέρα σας; ὁ ἀδερφός σας;

— Καλὰ εὐχαριστῶ, καλὰ εὐχαριστῶ. Δόξα σοὶ ὁ
Θεός... Ἄς λάμε καλά.

— Ἀλήθεια πὼς ὁ ἀδερφός σου παντρεύτηκε; ρώ-
τησε πῶ φυσικὰ σὲ λίγο.

— Μάλιστα... δυστυχῶς... ἀληθεῖς.

— Καλέ, αὐτὸ εἶταν ἀμούστακο, καλέ!

— Καὶ ὁμως...

— Ἐγὼ τὸ ἔμαθα ἀμέσως. Καὶ μάλιστα ἔμαθα
πὼς δὲν εἶναι ὁμορφῆ... Τὸ ἐλάχιστον εἶναι νοικο-
κυρὰ;

— Δυστυχῶς οὔτ' αὐτό. Οὔτε ὁμορφῆ εἶναι οὔτε
παράδες ἔχει, οὔτε νοικοκυρὰ εἶναι... ἐδῶ ποῦ τὰ
λέμε!

— Καὶ πὼς τ' ἀποφάσισε, κυρία Κατίνα μου; ρώ-
τησε μὲ περιέργεια.

— Τίποτα. Νά. Τὴ μιὰ Κυριακὴ τὴν εἶδε στὸ χο-
ροδιδασκαλεῖο, καὶ τὴν ἄλλη ὀχτῶ τὴν ἐστεφάνωσε...
Κι' ἀμέσως μᾶς τὴν κουβάλησε σπῆτι, καὶ τὴν κοι-
τάζει στὰ μᾶτια, καὶ τὴν ταΐζει, καὶ τὴν ντύνει, καί
καί. ἔτσι γιὰ τὸ τίποτα, χριστιανὴ μου!

Σκέφτηκε.

— Ἰσως γιὰ ἓνα σκέρτσον θαρραλέο ποῦ ἔχει, καὶ
ποῦ τὸ παρκάκει ἄμα τὸν βλέπει, χριστιανὴ μου!

ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ

ΦΕΓΓΑΡΙ

Φεγγάρι ποῦ ὀλομόναχο γυρίζεις,

τίποτα δὲ ζηλεύω σὰν ἐσένα...

Στὸ φῶς ποῦ ἀργυροστάλαχτο σκοραίξεις
πὼς ἤθελα νὰ μ' ἔλουζες καὶ μένα!

Κι' ὁμως πιότερο ἀπ' ὅλους μὲ γνωρίζεις...

— Ἐχουμε οἱ δυὸ μας πρόσωπα θλιμμένα—

Κ' ἢ ματιά σου—τὸ φῶς ποῦ μᾶς χαρίζεις—
ψάχνει νὰ βρῆ δυὸ μᾶτια λυπημένα!

Δυὸ μᾶτια ποῦ ὄλο κλαῖνε κάθε βράδι

κρυμμένα μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι

κι' ἀκαρτεροῦνε τὸ χλωμὸ σου φῶς...

Κάποια φιλιὰ προσμένουν νὰ τοὺς δώσῃ

πρὶν ἔλθῃ τὸ πρωὶ καὶ τοὺς στεγνώσῃ

τὰ δάκρυα τους ὁ ἥλιος ὁ σκληρός!

ΝΙΚΟΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ